

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **E. Z.**, zastoupená Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 64/2016 - 72, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-66830-6/SO-2016, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 3. 2016, č. j. OAM-13994-19/TP-2015, kterým byla podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojila stěžovatelka žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 64/2016 - 72, zamítl.

[3] Rozsudek krajského soudu následně stěžovatelka napadla kasační stížností. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatelka uvedla, že na území České republiky žije již dlouhou dobu a má zde vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí. Poukázala na to, že na území České republiky žije její dcera, která je občankou Evropské unie. Domnívá se, že by pro ni nucený návrat do země původu představoval nenahraditelnou újmu, jež by byla zjevně nepřiměřená důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Dle názoru stěžovatelky přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout jiným osobám jakákoliv újma a jeho přiznání nemůže být ani v rozporu s veřejným pořádkem. Aby se stěžovatelka vyhnula správnímu vyhoštění, musela by opustit území České republiky, což by mělo za následek vznik dalších nákladů spojených s jejím vycestováním. Stěžovatelka v této souvislosti odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100. Dále odůvodnila svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížností právem na spravedlivý proces a poukázala rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, podle něhož je ve věcech správního vyhoštění nezbytné přiznávat odkladný účinek.

[5] Žalovaná má za to, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny podmínky, neboť stěžovatelce nehrozí reálná závažná újma. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně jí nebyla udělena pouze nejvyšší forma pobytového oprávnění; nebyla jí uložena povinnost opustit území České republiky. Stěžovatelce přitom nic nebrání v tom, aby si požádala o pobytové oprávnění nižšího stupně. Dle žalované nebude v projednávané věci zasaženo ani do práva na spravedlivý proces, neboť v řízení o kasační stížnosti nebývá nařizováno ústní jednání ani doplňování dokazování; procesní aktivita stěžovatelky tedy byla vyčerpána podáním kasační stížnosti. Samu kasační stížnost stěžovatelka ostatně jistě také neseřisovala sama, což platí rovněž o případných budoucích podáních adresovaných soudy.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou a dále skutečností vyplývajících ze soudního spisu a napadeného rozhodnutí žalované dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[8] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Stěžovatelka, která přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na ní, aby konkretizovala a doložila (prokázala), jakou konkrétní újmu by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatelka zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatelka musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatelku vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelkou tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozhodnutí pro stěžovatelku samy o sobě nemohou znamenat újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

pokračování

[11] Je třeba zdůraznit, že pobytový status stěžovatelky se zamítnutím její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky nikterak nezměnil. Stěžovatelka neměla a ani po provedeném správním řízení a řízení před krajským soudem nemá povolen trvalý pobyt na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani vůči rozhodnutí žalované, by přitom na uvedeném ničem nezměnilo, jak níže rozvedeno.

[12] V této souvislosti není přiléhavý ani odkaz stěžovatelky na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, v němž Nejvyšší správní soud v řízení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu dovodil, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by sice stěžovatel mohl být donucen až v souvislosti s rozhodnutím o jeho vyhoštění, tato skutečnost ovšem nemůže být důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť lze jen stěží předpokládat, že cizinec má předejít případné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytom na území a vystavovat se riziku správního vyhoštění. Uvedený případ je však skutkově odlišný od nyní posuzované věci, neboť stěžovatel v případě, jímž se zabýval citovaný rozsudek, pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo následně napadeným rozhodnutím odňato. Přiznáním odkladného účinku tedy bylo dočasně obnoveno jeho oprávnění k pobytu na území České republiky. V nyní projednávané však byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatelky o trvalý pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatelky by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které má za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní moc žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovu oprávnění stěžovatelky k pobytu na území České republiky.

[13] Nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatelky, že právní moc napadeného rozhodnutí pro ni znamená reálnou hrozbu nenahraditelné újmy v podobě nutnosti opustit území České republiky. Stěžovatelka takovou povinnost má v případě, že nedisponuje jakýmkoli právním titulem k oprávněnému pobytu na území České republiky. Jak již bylo řečeno, pokud takový právní stav existoval již před právní mocí rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, právní mocí, resp. právními účinky tohoto rozhodnutí se na situaci stěžovatelky nic nezměnilo a tedy ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemohlo tuto její situaci změnit. Zdejší soud k tomu navíc uvádí, že správními rozhodnutími nebyla stěžovatelce uložena povinnost upustit území České republiky. Neudělení jednoho pobytového oprávnění stěžovatelce nijak nebrání v tom, aby si další pobyt na území České republiky zajistila prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Jak již bylo zmíněno, uvedeným se nyní posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území České republiky opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 Azs 135/2016 - 37, či ze dne 10. 11. 2016, č. j. 5 Azs 224/2016 - 35).

[14] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[15] Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu